

Det er et Spørgsmaal, om Staten i Længden rolig kan se paa dette Forhold. Dels er det en Statsopgave at søge efter Evne at modvirke Arbejdsløshed. Dernæst er den nævnte Ordning til direkte Tab for Staten, thi Staten understøtter jo de arbejdsløse. Ganske vist ikke de arbejdsløse i det Fag, hvor Arbejdsstandsningen er iværksat, men Arbejdsløsheden i alle de andre Fag. En lille Majoritet paa en Generalforsamling i et enkelt Arbejdsmandsfag kan paadrage Staten uoverskuelige Udgifter til Arbejdsløshed i andre Fag. Og endelig turde Ordningen i Virkeligheden være stridende mod Arbejdernes egne Interesser og Retfærdighedskrav. At en lille Majoritet i et maaske faatalligt Fag skal kunne hendømme store Kredse af Arbejdskammerater imod deres Villie til Lediggang, synes lidet retfærdigt, ja, i høj Grad udemokratisk; det betyder i Virkeligheden, at der gives de enkelte Fag, hvis Arbejde betinger de andres, en privilegeret Stemmeret.

Dette kan næppe bestrides; Spørgsmaalet bliver kun, om en anden Ordning lader sig indføre uden ligefremme Indgreb i Organisationsfriheden. Staten kunde tænkes her at gaa forskellige Veje.

Staten kunde f. Eks. sige: „En Konsekvens af, at vi ikke indblander os i den tilfældige Maade, hvorpaa Arbejderne vælger at organisere sig, maa være, at vi heller ikke, naar Arbejdsløsheden er hidført ved Strejke, spørger, hvilken Gruppe, der har hidført den. Vi tager Arbejderne som Helhed og anerkender ikke nogen Understøttelsespligt overfor Arbejdsløshed, hidført ved Strejker eller ved Lockouter, ligegyldigt hvilket Fag, der har erklæret Strejken, og i hvilket Fag Arbejdsløsheden foraarsages.“ Hvis en saadan Holdning overhovedet praktisk var gennemførlig fra Statens Side, hvad vistnok er tvivlsomt, kunde der dog næppe være Tale om at gennemføre den uden fra Statens Side at paatage sig et Skøn over, hvorvidt Strejken eller Lockouten var retfærdig eller ej, og betinge Arbejdsløshedskassens Lukning af Udfaldet af dette Skøn, der formentlig maatte foretages som ovenantydnet gennem Forligsmandsinstitutionen. Denne Politik fra Statens Side vilde utvivlsomt paavirke Arbejderne til selv at udvikle deres Organisationer med det for Øje, at de interesserede ogsaa fik den til deres Interesse svarende Indflydelse paa Beslutninger om Arbejdsstandsning.

Staten kunde ogsaa gaa mere direkte tilværks og sige: „Den Maade, Arbejderne indretter sig paa, er for brandfarlig. For at en Arbejdsløshedskasse kan anerkendes og understøttes af Staten, maa den indrettes mindre brandfarlig; det Fag, den er knyttet til, maa indgaa saadanne Forbindelser med andre Fag, hvis Arbejdsløshed det kan indvirke paa, at de andre Fag faar et Ord med at sige i Spørgsmaal om Arbejdsstandsninger; først saa kan dets Arbejdsløshedskasse godkendes.“

Endelig kan Staten ogsaa forsøge selv at gøre et Skridt i organiserende Retning, hvis den mistvivler om, at Arbejderne selv formaar ved egen Organisationskraft at naa til en for Arbejderne selv retfærdigere Ordning. Staten kan sige: „Arbejderne er i høj Grad stivnede i alt antagne Organisationsformer. Den stærke Fagadskillelse, som hindrer arbejdsledige i et Fag at søge Arbejde i et andet, er allerede et tvivlsomt Gode; men værre er det, naar det ene Fag ikke blot gennem sine Strejkebeslutninger skal være Eneherre over sin egen Arbejdsløshed, men ogsaa kunne opkaste sig til Herre over det andet Fags Arbejdsløshed. Det bør fra Statens Side indrettes saaledes, at en Repræsentation af Arbejderne i samtlige de Fag, der er interesserede i Arbejdsstandsningen, ogsaa faar den endelige Afgørelse af, om Arbejdsstandsningen maa finde Sted; og en Arbejdsstandsning foretaget i Strid med den af